

Chuyện ở cafe Đinh

(truyenngan.com.vn - Tham gia viết bài cho tập truyện “Rồi sẽ qua hết, phải không?”)

Em xin lỗi. Là em không xứng đáng. Là em không thể quên anh ấy...

Quán café cũ kĩ nhìn thẳng ra bờ hồ. Lần đầu tiên tôi đến đây là cùng mấy người bạn thân. Tôi còn nhớ cái cảnh những đứa trẻ hai mươi tuổi đầu bước vào một nơi trầm mặc như thế, ngồi ở ban công, gọi những li café thơm như mùi nắng và cắn tí tách mấy hạt hướng dương đen. Quán giản dị, chủ quán cũng giản dị còn mấy cô cậu sinh viên đi café như chúng tôi thì quái dị. Có lẽ vì mỗi góc nhỏ đều thật đặc biệt đến lạ lùng nên kích thích sự tò mò của chúng tôi. Kí ức về cái ngày tuyệt vời ấy được lưu lại bằng những tấm ảnh tông màu vintage tuyệt đẹp mà trong đó tôi thích nhất hình ảnh những bàn tay xò ra xếp thành hình ngôi sao. Có thứ gì đó trong hình ảnh ấy làm tôi luôn cảm thấy ấm áp, bình yên...

Nhưng đó là câu chuyện của mấy năm về trước. Sau lần ấy thỉnh thoảng tôi mới ghé lại Đinh bởi vì tôi phải bận rộn với nhiều thứ công việc và học cách bận rộn để thấy mình bớt cô đơn. Có lần tôi, vào quán với một, hai người bạn, tranh thủ sự tĩnh lặng nơi đây mà tâm sự vài ba mẫu buồn sâu trong lòng. Vài lần khác tôi đến một mình chỉ để ngắm cảnh. Cảnh đêm nhìn từ ban công của căn nhà cũ thật là hoàn hảo, nhất là những buổi đầu đông khi mà những nẻo đường rẽ về phố cổ thưa thớt người. Những thứ ánh sáng quện vào nhau lãng mạn. Gió nhẹ nhẹ, mát mẻ thổi vào mùi hương của cỏ cây. Những đường dây điện nhằng nhịt chạy vắt ngang vòm xà cừ không gợi lên cảm giác nhức mắt mà thả vào lòng tôi những ý niệm khó tả thành lời. Dù là mỗi lần bước vào với tâm trạng khác nhau, lần nào tôi cũng gọi cho riêng mình một ly café sữa đá, hương vị nhẹ nhàng đến mê mẩn.

Ban công bé nhỏ của Đinh chỉ vừa vặn cho một chiếc bàn nho nhỏ. Nếu không phải thực khách may mắn, bạn khó lòng có được vị trí tuyệt đẹp ấy. Tôi đến Đinh vào một chiều cuối tuần nặng trĩu và phát hiện ra chiếc bàn ấy đã bị chiếm mất một chỗ. Cô gái xa lạ khoác trên mình chiếc váy maxi màu xanh phi thúy với những họa tiết nổi là những bông hồng vàng e ấp tôn lên nước da trắng ngần như ngọc. Em nhìn vu vơ về phía những chiếc xe đang

chạy vút xa tầm mắt trên đường cong ôm lấy bờ hồ. Thảng hoặc, ánh mắt em rướn lên nhè nhẹ rồi lại yên vị trầm mình vào bản nhạc nào đó trong chiếc ipod trắng.

- Xin lỗi. Tôi có thể ngồi đây không?

Tôi nói đủ lớn để làm cô gái giật mình quay lại. Ánh mắt em thoáng chút ngỡ ngác nhưng tia mắt vẫn ánh lên trong veo, hút hồn kẻ đối diện. Khóe môi hơi cong lên, định mở lời gì đó nhưng rồi em lại im bật. Cử chỉ ấy dù không có mấy điều để bình luận, cũng đã chạm vào trái tim thảng thốt của gã trai cô đơn. Tôi không nhớ rõ đã bỏ lỡ mấy nhịp trong giây phút lặng im ấy nhưng in hằn trong kí ức tôi là những xúc cảm tinh khôi chưa được đặt tên.

- Cho cháu một ly cà phê sữa đá, cô nhé!

- Em tưởng đàn ông thường thích cà phê đen?

- Có lẽ tôi chưa trưởng thành... - Bị bất ngờ trước câu hỏi của thiếu nữ xinh đẹp phía đối diện, tôi mất đến hơn năm giây để trấn an rằng đó chỉ đơn giản là sự tò mò để rồi bật ra một câu trả lời pha chút châm chọc, chút thách thức.

Đúng rồi. Hôm ấy, Là em đã chủ động bắt chuyện với tôi. Vốn nghĩ rằng cô gái ấy rất đổi nhu mì, tôi đã bị bán đứng khi chính em trao cho tôi một câu hỏi bằng ánh mắt tự tin, vừa tinh nghịch, vừa lém lỉnh. Mặc dù vậy, nó không làm đổi thay những trù mến trong tim tôi đã dành cho em. Trực giác nhấn chìm tôi bằng những tình cảm vu vơ dậy lên trong lòng. Tôi đã đợi chờ sự đáp lại khiêu khích hơn, mãnh liệt hơn. Song, em lại thu mình về đây bí ẩn sau nụ cười nhàn nhạt. Tôi chỉ còn lại một mình trong thế giới thu nhỏ riêng tôi, không có sự giao lưu. Café dịu ngọt trôi tuột từng ngụm nhỏ xuống cuống họng, đọng lại trong vị giác vẫn là một hương vị cuốn hút khó cưỡng lại. Khó mà lí giải cho cái sự than phục dành cho mùi vị hảo hạng ấy. Tôi khẳng định là thế, vì lần nào đến Đình tôi cũng bắt gặp lại nó, thứ khiến tâm hồn tôi xáo trộn. Tôi không phải dân nhà nghề trong lĩnh vực thưởng thức café, cũng không rành rọt về café hay về Hà Nội. Tôi chỉ biết luôn có cảm giác thời gian trôi chậm lại khi tôi ngồi ở chốn đó. Bên cạnh tôi, cách một mặt bàn vuông vức, cô gái nhỏ chỉ chăm chú trong những nhạc điệu, không quan tâm nhìn về phía tôi thêm một lần nào nữa. Buổi café có thể kết thúc bằng một cảnh tượng giản đơn như thế. Nhưng không...

- Anh vẫn thường đến đây một mình như thế này à?

Hoàn toàn là em chủ động. Tôi những tưởng em đã bỏ rơi tôi trong thế giới cô độc của những tâm sự. Ấy vậy mà, giữa lúc tôi đang xoay xoay ly café, cúi đầu nhìn kĩ xem có gì kì diệu trong đó, em lại vô tình cứu vớt tôi ra khỏi thế giới ảo ảnh ấy...

- Không. Vài lần anh đi với bạn... - Muốn thêm vào một vết rằn ” những lúc thích nhấm nháp sự cô đơn, thì anh sẽ đến đây một mình” nhưng tôi bỗng dưng khôn ngoan ngắt câu tại đó. Lỗi một nhịp cũng coi như thành ý.

- Em thì khác. Trước đây em không đến một mình. Anh ấy bây giờ không còn muốn đi với em nữa.

“Anh ấy là ai?”. Hai chữ “anh ấy” khuấy động trí tưởng tượng của tôi. Nhưng bất cứ hình dung nào cũng nhạt nhòa như bị che lấp bởi một màn mưa. Bất cứ chuyện gì đã xảy ra, có lẽ đều có thể quy kết lại ở nỗi buồn. Chia ly, ai mà chẳng đau, tôi nhận ra điều đó trong mắt em. Những vết chân chim xô lại. Lúc này, tôi mới để ý thấy quầng thâm màu khói xám. Tự nhủ lòng mình không nên đào sâu vào câu chuyện ấy, tránh làm tổn thương cô gái mỏng manh, tôi giữ mình im lặng. Nhấp thêm một ngụm café, tôi chợt thấy vị đắng. Hóa ra, đã là café thì luôn tồn tại vị đắng, chỉ là, ta có tự mình bỏ qua nó hay không mà thôi.

- Anh ấy mất vì tai nạn giao thông.

Em thêm vào vào màn đêm vắng lặng một câu nữa. Giọng nói trùng xuống một quãng. Gương mặt càng lúc càng trầm buồn, tư lự. Tôi đã tự hỏi vì lí do nào, em đã mở lòng tâm sự điều đó với một kẻ lần đầu gặp mặt như tôi. Tôi chỉ hỏi chính mình, không dám hỏi đối phương. Bí mật ấy dành tặng cho thời gian.

- Hình như anh cũng có tâm sự. Những người đi café một mình nếu không phải tìm cảm hứng thì đều là có tâm sự. Không biết em đoán có đúng không?

- Em đọc được tâm sự của anh sao? Thật ra thì anh chỉ thấy cô đơn, muốn đến đây lẩn trốn nhưng hình như anh đã nhầm. Nhưng thú thật là nhấm nháp cô đơn cũng thú vị, chỉ là càng làm bản thân thấy đơn độc.

Đáng lẽ em nên bình luận thêm vài câu để cứu lấy cuộc nói chuyện bị bỏ ngỏ. Tiếc là em không làm điều ấy. Cả hai chúng tôi, hai cả cô đơn vì hai lí do khác nhau cùng thả mình lả lơi vào màn đêm. Những dấu chấm lặng thả trôi bồng bềnh trong câu chuyện dang dở. Tôi muốn biết nhiều hơn. Tuy nhiên, dường như cả hai đều không sẵn sàng tiếp tục...

Tiếng tích tíc của chiếc đồng hồ cũ càng về đêm càng rõ ràng. Những nhịp bước của thời gian đẩy con người ta đến bước đường cùng của nỗi trống trải. Phải dãi bày gì cho khuây khỏa đây? Thế giới của hai kẻ cô đơn không thể hòa vào nhau được nữa. Chúng tôi lặng lẽ nhìn đời trôi đến khi bóng tối đủ sức mạnh thúc giục ai nấy trở về nhà.

Thấy em có vẻ mệt mỏi nhiều, tôi đề nghị được đưa em về nhưng em nhất mực từ chối. Đối lại, em đáp lại thành ý của tôi bằng việc chấp nhận trao đổi số điện thoại để có cơ hội trò chuyện nhiều hơn. Em bước lên tuyến bus cuối ngày, ngồi bên góc ô cửa cuối cùng. Mái tóc buông lỏng che lấp bờ vai hao gầy. Bỗng trời làm một cơn mưa dịu dàng. Những giọt mưa phất phơ đậu lên vai áo người qua đường, lên ô cửa kính của chiếc xe bus màu vàng nâu nước màu thời gian, nơi thiên sứ bé nhỏ đang gục đầu ngủ miết. Mưa dội vào lòng chàng cô đơn những nhung nhớ mong manh. Ảo ảnh về người con gái kia hiện lên trong tâm trí tôi giống như sương khói thoảng bay trong đêm mưa...

Về đến căn phòng nhỏ của riêng mình, gột sạch dấu tích của mưa. Tôi lại chìm đắm trong những dòng tin nhắn nóng hổi. Tựa hồ, những yêu thương có một nơi nào đó để bầu vịu vào thì sẽ cháy bùng mạnh mẽ. Những cuộc trò chuyện gián tiếp kéo thế giới của hai người xa lạ vào chung một hệ quy chiếu. Tôi với em dần trở nên gần gũi hơn, hiểu nhau hơn, cùng sẻ chia những khoảng trống của nhau để tiếp tục cuộc hành trình của bản thân giữa nhân gian vạn người ôm tâm cô độc. Những lần gặp mặt trở nên dày đặc hơn. Những cái xiết tay và những buổi chiều lãng du bên nhau dưới vòm trời rụng cơn mưa lá mùa thu xào xạc. Những đêm thức muộn canh me gửi tin nhắn rồi vùi mình vào giấc ngủ quên với nụ cười chưa kịp tắt trên khóe môi. Em và tôi hay tôi và em. Tuy hai mà một – một chuyện tình hư – thực...

Năm tháng trôi đi, tôi lặng lẽ song hành bên đời em. Em nhẹ nhàng bước vào tim tôi. Nhân duyên đã gắn kết hai kẻ cô đơn thành hai người tri kỉ. Vạt heo may yếu ớt ấy chỉ kịp làm trái tim đã bao năm đập những nhịp riêng lẻ run lên khe khẽ rồi bật khóc ngày em quay bước đi về phía khác. Định mệnh

nhiều lúc nghiệt ngã. Tôi đã từng nuôi lớn niềm tin rằng yêu thương đủ ấm để làm tan chảy những đón đau nơi trái-tim-em nhiều vết xước. Nhưng, ở thì tương lai của tình yêu ấy, tôi nhận ra mình đã xây xát vài nơi trong thâm tâm. Chung thủy là gì mà sức mạnh của cụm từ ấy buộc hai chúng tôi phải chọn lấy cho mình những muộn phiền?

- Anh. Mãi mãi như thế này nhé!

- Ý em là sao?

- Thì như thế này thôi ý... - Em mỉm cười. Nụ cười mềm mỏng, dịu êm nhưng sao đôi mắt lại tố cáo những tia u hoài đau đáu.

- Nghĩa là anh không có cơ hội nào sao? Anh hoàn toàn có thể thay thế anh ấy. Anh luôn cố gắng. Em thật sự không thể? – Trong tích tắc nào đó của câu nói ấy, tôi đã thấy những giọt nước mắt rơi. Giống như ngọc từ tim đá, những giọt lệ ấy lạnh lẽo thấm ướt vai tôi, thấm vào da thịt rồi thấm hẳn vào con tim đau đớn như sát muối...

- Em xin lỗi. Là em không xứng đáng. Là em không thể quên anh ấy...

Ly café ngày cuối tuần đắng ngắt tựa như chất nhựa độc của loài trúc đào tươi thắm. Tôi muốn nghĩ đó là giấc mơ, cho một ngày tôi bước vào một thế giới xa lạ, gọi nhầm cho mình một đen đá không đường, tuy nhiên, nỗi đau là thật; hai chúng tôi xa nhau là thật. Em bỏ đi nơi nào đó để ẩn nấu nỗi dẫn vật. Còn tôi, biết tìm nơi nào, ru bình yên trong tim mềm ngủ khê sau ngần ấy những yêu thương, đến bất chợt, đi bất ngờ?

—

Tôi trở về cuộc sống như trước đây, những lúc buồn lại café một mình. Bên dưới đường, ánh đèn vàng rót xuống ấm áp. Một đôi nam nữ nắm tay nhau vừa đi vừa hát nghêu ngao. Tuổi trẻ của họ say đắm trong tình yêu hồn nhiên. Ngắm nhìn họ, tôi bất giác nở một nụ cười. Café Đình hôm nay vắng lặng. Mấy bàn phía trong đều trống. Góc trống giữa khoảng tường cô đơn bên dưới chiếc ban thờ im ắng đặt một bình hoa cúc họa mi trắng mong manh. Mỗi bông hoa như đang vươn lên giữa những u buồn nhập nhoạng mà chiếm lĩnh không gian u tịch. Chỉ có mình tôi làm thực khách may mắn được tận hưởng

cảm giác này. Nhớ ra mình có mang theo tai nghe, tôi cắm vào điện thoại rồi để những âm thanh ngọt ngào ru màn đêm chìm xuống. Bức hình cũ cũng được lấy ra từ ngăn ví. Phôi pha của thời gian khiến nó mờ dần hết như sự trầm lặng của Đình. Khác một điều là nụ cười của cô gái trong đó vẫn còn rõ nét...

Nguyễn Xuân Vinh